

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/53/2015
Identifikačné číslo spisu: 1012201604
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1012201604.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Soni Langovej v právnej veci navrhovateľa: Slovenský pozemkový fond so sídlom Búdková 36, Bratislava, proti odporcovi: Okresný úrad Bratislava, pozemkový a lesný odbor (pôvodne Obvodný pozemkový úrad v Bratislave) so sídlom Trenčianska 55, Bratislava, za účasti ďalších účastníkov: 1/ E. B., bytom M., 2/ M. B., bytom F., 3/ M. S., bytom R., všetky zastúpené JUDr. Emilom Molnárom, advokátom, Advokátska kancelária Dr. Molnár & Partners so sídlom Záhradnícka 9, Bratislava, 4/ Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy so sídlom Primaciálne nám. 1, Bratislava, 5/ Saleziánov Don Bosca, Slovenská provincia so sídlom Miletičova 7, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 25.06.2012 proti rozhodnutiu odporcu č. k. 5750/2004, zn. R2-1628/07/1924/12 zo dňa 29.05.2012, o odvolaní ďalších účastníkov 1/, 2/, 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/116/2012-72 zo dňa 12.11.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/116/2012-72 zo dňa 12.11.2014 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. k. 5750/2004, zn. R2-1628/07/1924/12 zo dňa 29.05.2012 p o t v r d z u j e.

Odporcovi a ďalším účastníkom 1/, 2/, 3/, 4/, 5/ náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu č. k. 5750/2004, zn. R2-1628/07/1924/12 zo dňa 29.05.2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a), b) Občianskeho súdneho poriadku zrušil a súčasne rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Uvedeným rozhodnutím č. k. 5750/2004, zn. R2-1628/07/1924/12 zo dňa 29.05.2012 odporca rozhodol, že ďalšie účastníčky 1/ - 3/ každá v podiele 1/9 k celku sú dedičmi po oprávnenej osobe v zmysle ust. § 2 ods. 1, ods. 2 písm. e) zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) spĺňajú podmienky ust. § 3 ods. 1 písm. j) zákona a priznal im náhradu za pozemky (záhrady) v pôvodnom k.ú. T.:

PK vložka č. 346, PK parc. č. 1908, LV č. XXX, parc. č. 14436 o výmere 3054 m²;
PK vložka č. 346, PK parc. č. 1909, LV č. XXX, parc. č. 14435 o výmere 3074 m²;
PK vložka č. 346, PK parc. č. 1910, LV č. XXX, parc. č. 14434 o výmere 3018 m²;
(ďalej len „predmetné pozemky“)

a súčasne ich zaviazal vrátiť štátu celkovo sumu 1992,31 eur, každú v podiele 1/3. Svoje rozhodnutie odôvodnil odporca tým, že podaním z 20.12.2004 si i H. U. ako pôvodná spoluvlastníčka v podiele 1/3 pozemkov (ďalej len „žiadateľka“) PK parc. č. 1908 a PK parc. č. 1910 uplatnila právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom. Pozemky PK parc. č. 1908, 1909 a 1910 boli v roku 1971 zapísané na LV č. XXX ako parc. č. 14434, 14435 a 14436. Táto 30.09.2008 zomrela a jej dedičmi sú jej tri dcéry - ďalšie účastníčky konania 1/ - 3/.

Proti tomuto rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ včas, dňa 04.07.2012 opravný prostriedok - označený ako návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. k. 5750/2004, zn. R2-1628/07/1924/12 zo dňa 29.05.2012. Namietal, že z rozhodnutia nie je zrejmé, či si žiadateľka H. U. uplatnila nárok nielen ako pôvodný vlastník, o ktorého nároku bolo rozhodnuté, ale aj ako „domnelý vlastník“ - dedič po pôvodne oprávnených osobách, keďže bola s nimi v príbuzenskom vzťahu. Odporca priznal právo na náhradu za spoluvlastnícke podiely pôvodných vlastníkov, ktoré v žiadosti vôbec spomínané neboli a z obsahu žiadosti takýto úmysel nemožno vyvodiť. Správny orgán sa v rozhodnutí pri riešení tejto otázky odvolával na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 123/2010 zo dňa 30.06.2010, s ktorého aplikáciou však navrhovateľ nesúhlasil, pretože z obsahu návrhu H. U. iadnym spôsobom nebolo možné vyvodiť, že si ako dedič uplatnila nárok za spoluvlastnícke podiely po E. O. a S. H. S prihliadnutím na uvedené mal navrhovateľ za to, že odporca rozhodol nad rámec petitu žiadateľky.

Krajský súd preskúmaním veci zistil, že žiadateľka neb. H. U. bola vlastníčkou pôvodných parc. č. 1908 a 1910 vo veľkosti podielu 1/3, ktoré zdedila po pôvodnej vlastníčke p. E. J.. Keďže tvrdila, že tieto pozemky prešli na štát kúpnu zmluvou uzatvorenou v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, mala postavenie oprávnenej osoby v zmysle zákona. Kvalifikovaným návrhom z 20.12.2004, ktorý bol odporcovi doručený 21.12.2004, si žiadateľka uplatnila vo vlastnom mene (za svoju osobu) nárok na navrátenie vlastníctva k pôvodne svojim pozemkom formou pridelenia náhradných pozemkov. Z obsahu tohto návrhu na začatie konania podľa zákona bez akejkoľvek pochybnosti vyplýva, že žiadateľka si ako pôvodná vlastníčka pozemkov v podiele 1/3 uplatnila svoj reštitučný nárok výlučne k pozemkom parc. č. 1908 a 1910. Zo znenia tohto návrhu žiadateľky, ktorý je tak v zmysle zákona, ako aj v zmysle ust. § 18 ods. 1 Správneho poriadku návrhom na začatie konania nevyplýva, že by si týmto návrhom uplatnila akýkoľvek iný nárok (okrem nároku súvisiaceho pôvodne s jej pozemkami parc. č. 1908 a 1910) - teda ani nárok, ktorý by sa týkal pozemku parc. č. 1909, resp. nárok po inom či iných spoluvlastníkoch pozemkov. Toto uplatnenie nároku žiadateľkou v zmysle zákona sa netýkalo pozemkov, pôvodne patriacich ostatným spoluvlastníkom, resp. ich nástupcom - konkrétne pôvodne patriacich p. E. O., resp. p. S. H., ako to tvrdí odporca v napadnutom rozhodnutí. Okrem žiadateľky p. H. U. (ktorá nadobudla vlastníctvo k pozemkom parc. č. 1908 a 1910 dedením po p. E. J., pôvodnej vlastníčke pozemkov v podiele 1/3) si právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom parc. č. 1908, 1909, 1910 uplatnila nástupkyňa po druhom podielovom vlastníkovi 1/3 pozemkov (p. D. O. resp. p. E. O.) p. E. B.. Vo veci ňou uplatneného nároku rozhodol odporca právoplatným rozhodnutím č. k. 5751/2004, zn. 1628/07/1622/12/DOB z 30.03.2012 tak, že jej priznal za pozemky parc. č. 1908, 1909 a 1910 (v podiele 1/3) právo na náhradu. Z obsahu pripojeného spisu odporcu nevyplýva, že by si právni nástupcovia či nástupca po pôvodnom vlastníkovi podielu 1/3 predmetných pozemkov - p. E. O., resp. po p. S. H., ktorá sa titulom dedenia stala vlastníčkou 1/3 pozemku parc. č. 1909 uplatnili reštitučný nárok v zmysle zákona. Ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporca toto rozhodnutie vydal s odôvodnením, že týmto rozhodnutím rozhoduje o zvyšku uplatneného nároku (žiadateľkou p. H. U.) k pozemkom parc. č. 1908, 1909 a 1910 v podiele 1/3, ktoré patrili p. E. O. a p. S. H.

S poukazom na uvedené krajský súd konštatoval, že žiadateľka p. H. U. nikdy nežiadala navrátenie vlastníctva k pozemku parc. č. 1909, podobne ako nikdy nežiadala navrátenie vlastníctva po inej osobe - spoluvlastníkovi pozemkov parc. č. 1908, 1909 a 1910. Ak i napriek tomu odporca o týchto podieloch konal a rozhodol napadnutým rozhodnutím, konal tak na základe neexistujúceho návrhu na začatie konania o nich. Túto skutočnosť krajský súd s poukazom na navrhovateľom vznesenú námietku kvalifikoval tak, že zistenie skutkového stavu veci, z ktorého vychádzalo napadnuté rozhodnutie odporcu

je v rozpore s obsahom spisu. Odporcove rozhodnutie súčasne vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, z ktorých dôvodov súd napadnuté rozhodnutie zrušil.

Proti tomuto rozsudku podali ďalšie účastníčky 1/, 2/, 3/ v zastúpení advokátom včas odvolanie. Namietali, že napádajú rozsudok v celom jeho rozsahu z dôvodov, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku) a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku).

K reštitučnému nároku k parcele č. 1909 uviedli, že H. U. si uplatnila nárok podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o navrátení vlastníctva k pozemkom“) písomným podaním zo dňa 21.12.2004. Bolo to v čase, keď mala takmer 90 rokov. Odvolateľky teda majú za to, že úmysel H. U., ktorý bol pretransformovaný do tohto návrhu, je potrebné vnímať s prihliadnutím k uvedeným okolnostiam.

V čl. I návrhu na začatie konania H. U. len konštatovala, že bola pozemkovoknižnou vlastníčkou parciel 1908 a 1910, s podielom 1/3. Uvedené pozemky, spolu s parcelou č. 1909, nadobudli starí rodičia H. U. ešte v roku 1883 a následne ich previedli na svoje tri deti - E. J., rod. O. (matku H. U.), D. O. a E. O.. H. U. nadobudla spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/3 na parcelách č. 1908 a 1910 dedením po matke v roku 1957, pričom spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/3 na parcele č. 1909 nadobudla tým istým titulom jej sestra, S. H., ktorá evidentne nemohla byť účastníčkou kúpnej zmluvy z 01.10.1974, keďže v roku XXXX zomrela, pričom nezanechala žiaden majetok.

K návrhu na začatie konania podľa zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom zo dňa 21.12.2004 boli priložené len listinné dôkazy, ktoré mala H. U. v tom čase k dispozícii (o. i. výpis z pozemkovej knihy č. 346 pre katastrálne územie Z. a identifikácia parciel č. 14434, 14435 a 14436 v katastrálnom území Z.). H. U. v návrhu na začatie konania uviedla: „Kúpna zmluva, ktorou boli pozemky prevedené štátu sa v rodinnom archíve nezachovala. Podľa dostupných informácií sú uvedené pozemky v súčasnosti čiastočne zastavané Ekonomickou univerzitou v Bratislave“.

Žiadateľka teda pri podávaní návrhu nemala k dispozícii Kúpnu zmluvu zo dňa 01.10.1974, v ktorej bola na strane predávajúcich účastníčkou aj ona vo vzťahu k 1/3 všetkých troch pôvodných parciel 1908, 1909 a 1910 pre katastrálne územie H. Nedisponovala preto presnými informáciami vo vzťahu k okolnostiam nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným parcelám a spoliehala sa len na údaje z pozemkovej knihy, ktoré sa v konečnom dôsledku ukázali ako nepresné. Z údajov zapísaných v pozemkovej knihe vyplývalo, že H. U. bola spoluvlastníčkou v 1/3 vo vzťahu k pozemkom s parc. č. 1908 a 1910, pričom nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu k pozemku s parc. č. 1909 po smrti S. H. sa do pozemkovej knihy nepremietlo. Navrhovali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu č. k. 5750/2004, zn. R2-1628/07/1924/12 zo dňa 29.05.2012 potvrdí.

Odporca vo vyjadrení zo dňa 15.01.2015 k odvolaniu ďalších účastníčok 1/, 2/, 3/ uviedol, že jeho právny predchodca (Obvodný pozemkový úrad) sa vyrovnal so všetkými skutočnosťami. Navrhoval, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil. Stotožnil sa s odôvodnením odvolania ďalších účastníčok 1/, 2/, 3/ a naďalej trvá na svojom pôvodnom rozhodnutí.

Ďalší účastník 4/ Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava vo vyjadrení zo dňa 22.01.2015 k odvolaniu ďalších účastníčok 1/, 2/, 3/ uviedol, že Krajský súd v Bratislave správne vyhodnotil situáciu, že v prípade, ak sa pôvodná žiadateľka H. U., bez ohľadu na vek žiadateľky v čase podania žiadosti, ktorá mala v čase podania nároku 90 rokov, domáhala navrátenia vlastníctva k podielu 1/3 nehnuteľností parc. č. 1908 a 1910 k. ú. H. nie je možné takto uplatnený nárok považovať za dôvodný aj v časti, ktorá vlastnícky prináleží tretím subjektom, v tomto prípade ostatným podielovým spoluvlastníkom. Pôvodná žiadateľka si nárok na navrátenie vlastníctva neuplatnila k celým nehnuteľnosťami, iba k podielu, ktorý pani H. U. vlastnícky patrila titulom dedenia.

Navrhovateľ vo vyjadrení zo dňa 23.01.2015 k odvolaniu ďalších účastníčok 1/, 2/, 3/ uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za správny a zákonný, s vyporiadaním sa so skutkovým stavom, správnym právnym posúdením a uvedením právnych noriem, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal. Žiadateľka H. U. doručila písomnú žiadosť odporcovi dňa 21.12.2004, pričom si uplatnila reštitučný

nárok ako pôvodný spoluvlastník 1/3 PK parcely č. 1908 a 1910 v k.ú. Z.. Tvrdenie, že žiadateľka H. U. mala takmer 90 rokov a vychádzala z nepresných údajov pozemnoknižných vložiek v danom prípade neobstojí. Žiadateľka mala dostatok času nato, aby si zabezpečila kúpnu zmluvu z 01.10.1974 z archívov. Navrhovateľ sa stotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu, že obsah uplatneného nárokuje bez akýchkoľvek pochybností zrejmý, a teda právní nástupcovia H. U. majú nárok iba na taký rozsah reštitučného nároku, aký bol uplatnený ich právnym predchodcom v prekluzívnej lehote. Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhuje navrhovateľ, aby rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk <., rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že navrhovateľ v návrhu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia bývalého Obvodného pozemkového úradu v Bratislave č. k. 5750/2004 Zn. R2-1628/07/1924/12 zo dňa 29.05.2012 namieta, že v rozhodnutí priznal právo na náhradu za spoluvlastnícke podiely pôvodných vlastníkov, ktoré v žiadosti vôbec spomínané nie sú a z jej obsahu nie je možné takýto úmysel vyvodiť. Správny orgán sa v rozhodnutí pri riešení tejto otázky odvoláva na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 123/2010 zo dňa 30.06.2010, ktorý však podľa navrhovateľa nemožno v tomto konaní aplikovať. Z obsahu návrhu H. U., právnej predchodkyne navrhovateľiek, nie je možné vyvodiť, že si ako dedič uplatnila nárok za spoluvlastnícke podiely po E. O. a S. H. Žiadateľka veľmi presne a konkrétne špecifikovala jednak výšku spoluvlastníckeho podielu 1/3, ktorý si nárok k nehnuteľnosti, na ktoré sa vzťahuje (EN p. č. 1908 a p. č. 1910- t.j..J. nárok na parcelu EN p. č. 1909 vôbec neuplatnila. Z uvedeného vyplýva, že ide o okolnosti skutkovo podstatne odlišné, keďže na rozdiel od sťažovateľa dotknutého nálezom ÚS SR, H. U. sa aktívne nedomáhala reštitučného nároku po E. O. a S. H. S prihliadnutím na uvedené mal navrhovateľ za to, že správny orgán rozhodol nad rámec petitu žiadateľky. Pre prípad, že by sa súd stotožnil s právnym názorom správneho orgánu uviedol argumenty týkajúce sa neexistencie nápadne nevýhodných podmienok pri uzavretí kúpnej zmluvy.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd, pre účely odvolacieho konania zistil ako spornú skutkovú otázku vyhodnotenie určitosti prejavu vôle H. v U. v „návrhu na začatie konania o pridelenie náhradných pozemkov, ktorý je opatrený podacou pečiatkou Obvodného pozemkového úradu v Bratislave s dátumom 21.12.2004 a reg. č. 5750/2004.

Najvyšší súd konštatuje, že v tomto prípade preskúmanie zákonnosti spočíva v tom, ktorý prístup k výkladu návrhu na začatie konania možno hodnotiť ako adekvátny právnemu rámcu uplatňovania reštitučných žiadostí v správnom konaní.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. <. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvide vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne.

Podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. rozhodnutie o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 vydá obvodný pozemkový úrad.

Podľa § 5 ods. 3 zákona č. 503/2003 Z.z. na konanie podľa odseku 2 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Slovenský pozemkový fond i Krajský súd v Bratislave aplikovali štandardný postup vychádzajúci z princípu *nemo iudex ultra petita partium* kde uplatnený nárok je stotožňovaný s petitom návrhu na začatie konania. Tento prístup sa neuplatňuje v správnom konaní v takom rozsahu ako v súdnom konaní, kde petit tvorí i formulačne osobitnú, oddelenú časť uplatneného nároku, ktorý je totožný s výrokom rozhodnutia.

Žiadateľka v návrhu „spomína“ i parcelu č. 1909 „parcely č. 1908 a 1910 spolu s parcelou č. 1909 (táto parcela bola vyčlenená z pozemkovoknižnej vložky č. 346 a zapísaná v č. 472) boli v roku 1971 prečíslované pod položkou výkazu zmien č. 121/71 na parcely č. 14434, 14435, 14436.“ Súčasne v dôkazoch označila identifikáciu parciel č. 14434, 14435, 14436 v katastrálnom území Z., v ktorej je zahrnutá i parcela č. 1909.

Senát sa oboznámil i so záverečným článkom č. IV. návrhu zo dňa 20.12.2004, v ktorom H. U. uviedla „na základe uvedených skutočností žiadam Obvodný pozemkový úrad v Bratislave, aby po prehodnotení tejto žiadosti a vykonanom dokazovaní vydal rozhodnutie podľa § 6 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom, na základe ktorého mi budú za horeuvedené pozemky poskytnuté náhradné pozemky vo vlastníctve štátu, nachádzajúce sa v Bratislave, a to v primeranej výmere a bonite, v akej boli pôvodné pozemky“.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka svojím návrhom „zachytila“ a prejavom vôle sa dotkla i parcely č. 1909. Aplikáciou argumentu a contrario je možné zisťovať, prečo by navrhovateľka zmieňovala v návrhu skutočnosti, ohľadne ktorých by nechcela vyvolať účinky začatého konania spojené s návrhom.

V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na rozdiel medzi dispozičnou zásadou, ktorou je ovládané sporové konanie pred súdmi a vyhľadávacou zásadou, ktorou je ovládané administratívne konanie.

V danom prípade obvodný pozemkový úrad správne aplikoval vyhľadávaciu zásadu a ústavne konformný výklad, ktorý aj riadne a podrobne zdôvodnil s ohľadom na osobitný charakter reštitučných vecí. Slovenská republika s cieľom uviesť vlastnícke pomery do súladu s Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a najmä dodatkovým protokolom článok 1 (ochrana majetku) prijala sériu reštitučných zákonov. Zvolila pritom právny režim „mäkkého“ návrhového konania, keďže navracat' vlastníctvo ex offio by bolo problematické. Pri reštituciách sa uplatňoval princíp administratívne beneficium cohaesionis (dobrodenie súvislosti v prospech reštituenta) s cieľom dosiahnuť navrátenie vlastníctva v celkoch, bez vytvárania zostatkových režimov spoluvlastníctva so štátom. Nález ústavného súdu I. ÚS 123/2010-48 zo dňa 30.06.2010, bod 14., ktorý citoval odporca tento princíp potvrdil ako „navrátenie do širšej rodiny“. Senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že uplatnenie uvedených výkladových pravidiel v tomto prípade bolo zákonné. Najvyšší súd zohľadnil skutočnosť, že návrh bol procesný právny úkon adresovaný právnenmu predchodcovi odporcu, a preto právny predchodca odporcu (nie Slovenský pozemkový fond) musel vyhodnotiť, či je dostatočne určitý pre priznanie reštitučného nároku. Pokiaľ teda štát v zastúpení odporcom mal za to, že nárok je určitý pre priznanie reštitučného nároku v uvedenom rozsahu, ide v danom prípade o administratívnu prax súladnú s Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, dodatkový protokol (článok 1 ochrana majetku). Prípadné nejasnosti v prejave vôle sa vykladali na prospech reštituenta, za predpokladu, že ostatné náležitosti nároku boli splnené. V súlade s tým odporca, keď zistil existenciu nároku, priznal ho i v častiach, ktoré boli návrhom zmienené. Tento spôsob výkladu je v reštitučných veciach prípustný, pretože išlo o odstránenie krívd zo strany štátu a štát pri odstránení krívd nejasnosti v určitosti prejavu vôle hodnotí v prospech žiadateľa. Je potrebné zdôrazniť, že iné vady, ako určitosť prejavu vôle neboli namietané.

Pokiaľ ide o existenciu tiesne a nápadne nevýhodných podmienok, tieto boli preskúmané v skutkovo súvisiacej veci týkajúcej sa uvedených nehnuteľností na Krajskom súde v Bratislave, a to sp. zn. 4Sp/64/2012 vo veci reštitučného nároku E. B., rod. U. v podieli 1/3-ina, s prihliadnutím i na zrušujúci rozsudok Najvyššieho súdu č. k. 6Sžo/193/2010-89 zo dňa 24.08.2011, ktorý sa zaoberal tiesňou a nápadne nevýhodnými podmienkami a v ktorej Slovenský pozemkový fond následne vzal späť opravný prostriedok. Tieto skutočnosti sú súčasťou administratívneho o spisu a navrhovateľovi boli známe.

Podľa § 250l ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. úspešnému odporcovi a ďalším účastníckam 1/ 2/ a 3/ vznikol nárok na náhradu trov konania. Trovy právneho zastúpenia nevyčíslili a vznik iných trov súd z obsahu spisu nezistil (§ 151 ods. 2 O.s.p). Ďalším účastníkom 5/ a 6/ nárok na náhradu trov

nevznikol.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.